

Publicerad 2008-05-15 14:56 av Daniel Asklöf

En dokusåpa om en ytterst märklig graviditet.

Det fördubblade hjärtat, Ett kapitel i svart

Den andra episoden bygger på det vi redan vet, de tre opresenterade karaktärerna presenteras [kvinnan – 'T', doktorn – 'B', och mannen – 'C'] på vad som förefaller vara en arbetsplats. De diskuterar något som inte närmare förklaras men när dialogen är slut vet vi att

a) de strävar efter ett gemensamt mål.

b) målet har något med huvudkaraktärerna [Mick, Hanna] att göra.

c) de för att uppnå sitt mål ämnar ta till de medel som krävs, oavsett följander.

Ljuset är solljus, av dess färg att döma verkar årstiden vinter; rummet är realistiskt avbildat, ett helt faktiskt kontor; kameran vidhåller tidigare presenterad stil; farten fortfarande till största del långsam, replikernas timing ännu av stor vikt; ljudet klart och tydligt, ibland något grumlat av bakgrundsljud som är svåra att identifiera.

"Hanna, 29, hennes mor 64, båda gravida på samma gång. Mick, fader till Hannas ofödda barn, vi önskar dem lycka, ett förlopp först retroaktivt, sedan framåt, kanske ett slut utan förklaring."

Om detta, en reporter från tv 3, iklädd kostym och slips, så som sig bör, kanske lite för mycket vax i håret:

"(...)det vet jag inte, Jack – men jag skulle kunna tänka mig en situation där jag skulle förstå mer vad det handlar om, om jag skulle finna den tillräckligt betydelsefull. Vad är det egentligen de vill säga? Det de har sagt hittills är bara vaga grejer, och jag vill inte att publiken skall få den uppfattningen att jag lovar något. Om de båda har något hemma hos sig som jag borde rapportera, så kommer jag antagligen rapportera det också – mer än så vill jag inte säga."

Tittarna lämnas i ovisshet, egentligen tillfredsställda, mjuka fadeningar mellan olika stillbilder från dramat avlöser varan-dra, musiken är lättsam, eftertexten kort.

Doktor Bleuin ler förnöjt, fingrar på en påse magnesium löst i vatten, en nål, något han läst i en bok innan han tagit sin doktorsexamen. Han har sina tigha handskar på, hans händer blöta av svett – kanske borde byta, ett hjärtslag, sedan är allt stilla:

"Hur känner du dig, Hanna?"

Hon tvekar innan hon svarar, blicken förblir bortvänd.

"Tung", viskar hon till sist. "Jag känner mig tung."

"Åh, för guds skull! Barnet är tungt."

"Jag kan inte hjälpa det."

Doktorn suckar, ser på några ultraljudsbilder.

"Annars verkar det inte vara några problem, allt ser normalt ut."

Hanna möter doktors blick, nickar försiktigt, pillar på väskan hon har i sjukhussängen bredvid sig.

"Varför har du stannat kvar hos mig?"

Hon rycker nästan till när han frågar, spänd, trött, så tung.

"Jag vet inte, doktorn, jag... vet inte."

"Jag trodde", svarar Beleuin med blicken försjunken i Hannas journal, "att du kanske... stannade för..."

"Åh, doktorn, jag kan ju inte hjälpa det!"

”Vad menar du?”

Doktor Beleuin ser upp från journalen. Hanna lämnar frågan obesvarad, plockar upp sin tändare, leker med den en stund, ser genom fönstret en känsla av vädjan.

”Stackars liten”, mumlar Beleuin och hans blick återvänder till papprena. ”Min stackars lilla flicka...”

Varulven:

Du kan inte lita på din mor, din bästa vän...

Hon vaknar, näsan torr, skruppen, någon vid fönstret, en siluett mot vintermorgonens ljus. Rummet är tyst, sängen kall, fuktig, ett leende, delvis av hån, skam, förnedring.

”Mick, är det du Mick?”

”Ja... ja.”

”Mick... Mick, är du där?”

”Jag var borta vid ormhuset... jag... jag tyckte jag behövde lite motion.”

Episod 10 är ett flackande bildspel och går ej rent handl-ingsmässigt att beskrivas på samma vis som tidigare episoder, varpå en ny typ av beskrivning tillämpas. Tre andra episoder med bild- och budskapsmässig anknytning till denna följer senare under filmen och dessa benämns alla som en och samma episod.

En sommarkväll inte olik någon annan, solen sjunker mot horisonten i den blekrosa skyn, värmen så tryckande, hans kläder blöta av svett – han är alltför varmt klädd för att stå ute i sådan värme. Bilar åker förbi, en taxi, en ford, några volvos, en citroëng, förarna har vetat ner alla rutor, de ökar på värm-en. Han muttrar något, att han inte har tid eller kanske vill göra något annat. Hans ord blandas ihop, munnen arbetar vidare, snart bara ett obegripligt mumel längs gatan. Där står han kvar, skiftar tyngden mellan benen, väntar, funderar på att plocka fram mobilen fast han vet att han inte kommer få något svar; ingen idé, tänk bara på barnet, tänk på vad Hanna har sagt.

”Jävla kvinna.”

Han suckar, fingrarna slutna kring mobilen fast han inte skall ringa. Hur länge har han hållt den i sin hand? En varm bris blåser en pärla svett från hans panna, en scen ur en film något bolag finansierat.

De ligger i sängen, ensamma till sist, ett surr av maskiner för högt för att ignoreras, samtidigt, för lågt för att höras, en viskning utan ord, ett löfte om någonting mer än vardag, kanske en lögn. Under täcket letar Micks hand över Hannas kropp, hennes nya, obekanta anatomi, blöt, kall, uppsvälld och eggande.

Han låter hennes ena bröst glida mot sina fingrar, tungan smeker över hans kind in i hans öra, ett prassel av nytinade löv när de skvallrar om våren.

Tusen speglar reflekterar hans miner av välbehag, smärta. En nyfikenhet utifrån, inget kan störa, bara en blinkning kvar... I bakgrunden mumlar tre röster, fingrar knäcks, en cigarett tänds, läppar slickas av tungor.

”Er hustru mår bra”, viskar doktorn trots att maken inte hör på.

Sängen vibrerar, ett ljud som från kylskåp, en suck; nu helt tyst.

”Och barnet?”, frågar C och ser på T.

Hannas blick riktas mot dem, hennes ögon är blinda.

”Barnet dog”, svarar läkarn.

En tår, likt ett leende, fruktans gestalt.

”Tack gode gud”, viskar T.

Strax inpå det nya året, efter testvisning av ett första avsnitt, mottager FAE-institutet följande brev från anonym källa:

”Egentligen hade jag inte velat säga något om den här saken. Men det är faktiskt så att det vilar en förbannelse över våran, den mänskliga rasen – alla i den är dömda att genom livet ensam vandra.

Bry er inte om att spela teater för mig, miss Wyandotte, eller vad jag nu skall kalla er. Jag vet allt – jag vet vad ni är för något.

Det har kommit lite i taget. Fast vi har inte upptäckt det förrän nu, att städerna håller på att dö. Man kan ju inte sälja ett dugg där nu! I alla fall inte mycket att tala om. Men även om det otroliga händer och historien får vandra vidare uppåt – vad tror ni kommer att hända när den når sådana höjder att någon som kan göra något får höra den?

Ni vill inte släppa fram mina samtal – det fanns något där. Jag hörde ju hur någon svarade, men ni har tagit över telefonstationen nu och lyssnar antagligen på alla samtal. Sedan stoppar ni sådana som vill komma fram till vissa nummer. Jag är, utan tvekan, ert största och trognaste fan.”

Detta uppfattas av styrelseledarmöter som ett direkt hot och larm utfärdas, högsta beredskap på FAE:s institut. Efter en årslång undersökning av brev och kuvert ger man upp – det hela är menlöst. Givetvis har man sina misstankar om avsändaren, men utan vidare bevis kan FAE inget göra, trots sitt internationellt omfattande inflytande.

Plasman:

Oredigerat, dålig belysning

Hanna vid ytterdörren, en hand på handtaget, nycklar beredda ifall att det skulle vara låst, tyst, ett eko i trappan, linser som följer hennes minsta rörelse. Där står hon kvar, hennes hand kletig av svett, ansiktet utan uttryck, lika tomt, flottigt, en röst ifrån ovan:

”Jag är värdelös. Kan ingen jävel begripa att jag inte vet vad jag gör.”

Doktorn, tyst så att bara Hanna skall höra, ett ljud som senare redigeras bort, lätt att dubba:

”Vad är det, liten? Var inte rädd, du får gråta.”

”Jag vill inte.”

Hanna låter handen glida från handtaget, ett spår av oljigt svett. Kanske skulle hon behöva det, ändå. Gråta alltså. En känsla så stark att man skulle kunna lukta sig till den.

Parasiten:

En besvikelse av flera tusen

i ordning a – b, b – c, c – d, osv.

Sjukhuset vibrerar av liv, rörelse, överallt rullas människor fram, blödande, sjuka, döda, en överklig känsla, ett töcken som endast för några minuter kan tillfredställa doktors behov. Många gånger har T och C frågat honom om hans arbete, detaljer, övergripande, men de har aldrig förstått hans svar, tyst nu ett stön. Endast en som själv arbetar inom vården kan till hundra procent inse vad det hela går ut på.

Ta till exempel niggern som ligger på intensiv, skjuten i en koreansk livsmedelsbutik när han ställde sitt

eget liv på spel för att skydda två oskyldiga barn.

Nu ligger han här, hans niggerfru utanför dörren, ett barn, någon annans, en tidningsartikkel i färd med att tryckas, glömmas bort, aldrig mer läsas.

Snart skall doktorn släppa in kvinnan och barnet, mannen är vaken, bör överleva, kanske få en medalj, pensionera sig, flytta ut på landet, ja, så många möjligheter, tusen, miljoner. Ett känsloladdat möte, han är nästan säker, så mycket som kvinnan gråtit under natten – oräkneliga gånger har han smyggit förbi bara för att se, höra, känna hennes tårar, vad skulle inte C eller T ge för att vara del av någonting sådant?

Det de inte förstår, en självklarhet, precis som att dagen följer natten, är hur lite man egentligen tar in, ungefär som i reklamen: ”Man säger att människan bara använder tio procent av hjärnan. Jag tror att vi bara använder tio procent av våra hjärtan.”

Ett bord rullandes framför sig, hjulen gnisslar, spår av kroppslig smuts, något annat, doktorn närmar sig, närmare, närmare, snart kan han sträcka sig ut, röra vid kvinnans, barnets hår. Han insuper ögonblicket, fördröjer det med några sekunder och skrider sedan till verket, redo för den ultimata känslan, redo för någonting helt annat.

Varulven:

Ur snedvridna vinklar, döden, ett barn

Hanna, ensam vid köksbordet, eftermiddagssol, första guldto-nerna mot husen där borta, men någonting fattas. Hennes händer mot bordet, handflatan nedåt, pressade, kalla, ett vått smack när de lämnar ytan av trä. En cigarett, plötsligen inte lika ensam, hennes läppar är torra, en sprucken nyans.

När telefonen ringer har hon fimpat sedan länge, en vag ånger inför en framtid som skall bli till dåtid, obestämt uppskjuten; hon sköljer av alla känslor i duschen.

Parasiten:

En enda sanning, vinklad och vriden
men ändå en sanning, i måttet 1:600

Traci, hennes namn någon annans, sitter framför en sekund, kanske en och en halv, ett återupplevande av någon annans tid, plats och rum, men ändå hennes egen, gång på gång.

En tanke tar form, det lilla blir stort, en ny typ av känsla, torr, tråkig i början; snart är hon helt fascinerad. Ett ord halverat, meningen reducerad – tillfälligt stympad, övergår i något helt annat, upprepningen av några bokstäver bildar helt nya ord när 'T' blir till 'S'. Minnet, ljuvt, bittert, en oxymoron utav förnimmelser, tillämpad felaktig mening.

Skulle de andra se det som hon gör, en djupare del, av barndommens gömmor förlorad?

”Åh, Mick...”

Hon suckar, plockar fram en cigarett, tänder, drar ett bloss, andas ut, plötsligen ännu mer ensam, hennes läppar är torra, en sprucken nyans...

Varulven:

Ett minne om kommande tider

Micks huvud är tjockt, trögt, bakrus i sympati, alla ord är förvunna. Men, något mer, som när lögn blivit större än sanning, och så blicken flackar, oidentifierbart eller kanske svårt att placera; frossan gör honom galen.

Former, färger, allt är förgäves, nu är det vad han tänker, när en fläck blir ett ansikte, en spricka inte är något som spruckit utan en gäckande, naturlig del av en tillplattad anatomi, hennes, en vålnads.

Om hans sinnen inte förslöats, alla intryck inte varit hans öde, kanske ett leende, kanske en kopp kaffe, ett vänskapligt famntag, men nej, inte mer.

Mick suckar, trött på alla ord, om ändå hon inte talat så tyst, ett minne att spara, så hemskt men ändå fantastiskt; en cigarett är allt han har kvar.

När hans blick återvänder till rummet står hon där, kvinnan, dottern, precis som hon alltid har gjort, likt en hägring.

Varulven:

Felaktiga kopior, den gröna mardrömmen

Hannas mor, äntligen ensam, för tillfället tömd på vad kameran vill ha, samtidigt fylld med det den åtrår mest utav allt. Hennes händer är ådror som leder bakåt och framåt, mot en framtid, till viss del osäker, medan dåtiden förleder det av vilket ödet består. Celler kan en och en skilja på rätt och fel, tillsammans är de oense om vad som är vad, en av dem nu i panik, den växer oändligt. Elakartad till natur, ett ord tomt på sin mening, nyanser av grått där endast svart eller vitt är tillåtet, men man bör avvakta innan man gör en bedömning, en andra åsikt inte bara tillåten utan nödvändig.

Nu, när hennes tårar är slut, något verkar förstoppat innuti, en vägtull, felaktigt instruerad, men det är inte en tumör, något annat, separat men inbyggt, en halvö av avundsjuka – stolthet, högmod och fall på en och samma gång.

Hon slår upp dagens tidning, sedan länge inaktuell, bläddrar, snabbt ögnat igenom, tills en liten notis om något helt annat.

Dr Beleuin talar om hennes avbild:

”Det är kanske bäst att det här glöms bort. Titta på det nästa klippet istället.”

Varulven:

Kval innan halvlek, specialutformat för alla åldrar

Mick vaknar vid 7, en timme innan solen går upp, två innan han själv kliver ur sängen. Hanna ligger bredvid, tar verkligen upp plats, hennes mage en gröt, utkladdad fläckar den alla deras lakan – han står inte ut.

Köket blir temporärt hans tillflykt, ännu en avbild, en Hanna av äldre modell men samma uppsvällda mage; den lilla biten gummi i hans hand och invokationer om att färdas bakåt i tiden.

Radion står på, rösten talar om människors öden till oskarp musik och budskapet går förlorat, i alla fall nu, här i köket.

”Hur är hjärnfunktionen?”

Avbilden flinar.

”Normal. Den reagerar på alla intryck jag ger den.”

Plågan som lyfts från hans rygg ersätts med annat, en saknad av det gamla, något som varit och inte det som

nu är, vad det nu kan vara.

Varulven:

Ännu ett offer, mitt hjärta

Sjukhusmiljön tycks vara månadens tema, in och ut, och in och ut, sedan in igen, hur länge skall det fortgå? Hanna glider längs gröna tapeter, färger i lugnande toner, daskiga, rena men tömda till natur.

Här och var imiterar döden ett barn, tänk vilka missunsam-ma syskon vi alla kan vara! Osämjan följer med, håller henne sällskap på vägen, vart den nu leder.

Senare när Mick anländer vid avdelningen viskar doktor Beleuin, tyst så att ingen annan skall höra:

”Vi har gett henne lugnande, men vi tycks inte kunna få stopp på blödningsen – trots att vi pumpat henne full med blodförtjockande medel. Det blöder inte mycket, men jag har ändå aldrig sett något liknande.”

De står utanför dörren och lyssnar till ljudet av kranar. En skylt med texten ’Vattenmassage’ pekar åt det håll Hanna begett sig.

När tiden har kommit att sova, deras tre ansikten uttryckslösa, trötta på sitt eget språk, tomma ord nu, en plötslig längtan efter det man kasserat. Kanske imorgon, om så bara ett ögonblick senare, deras törstar, temporärt endast minnen, en hunger som snart skymtar bakom nästa hörn, fasad, en korridor med tusentals dörrar.

T öppnar sin mun, ett enda torrt smack:

”Det här är den värsta halsbränna jag någonsin haft. Jag måste sluta äta all snabbmat annars tar den nog livet av mig.”

”Kom nu”, suckar C till de andra, ”Vi tar en drink och varvar ner.”

”Men allt det här blodet...”

Doktorn lugnar henne med sin varma röst.

”Hon gjorde sig själv illa, det är inget att oroa sig för. Ta det bara lugnt. Varva ner. Hon kommer säkert att vara lite omtöcknad ett tag till efter det lugnande medlet jag gav henne slutar verka. Men sedan kommer hon att känna sig bättre.”

C, förvirrad:

”Vad... vad var det som hände? Hur länge har hon...”

”En av läkarna hittade henne. Hon hade fått en del rätt otäcka sår på vänster underarm och höger ben. Jag har också behandlat henne mot chock och det gift hon fick i sig.”

”Doktorn, du behöver inte...” etc.

Mick sitter ensam i raden av stolar, obligatorisk närvaro förvisso, men det här måste väl vara något av en överdrift? Klockan tickar sekunder, identiska ögonblick följer varandra, denna tysta upplösning som inte är nödvändig och som ännu inte skulpterats.

Vid receptionen, sköterskans blickar fram och tillbaka, några papper buntas ihop, en häftapparat klickar, men ingen väg ut, ingen in, hon snurrar en penna mellan fingrarna och hon tappar den aldrig.

Parasiten:

En biroll för mycket, placerad för tidigt

Bilder blinkar förbi, redigerade kroppar bildar en slogan, något vi alla behöver veta, men det är ingen som

lyssnar. För här möts alla bröder, manlighetens gemenskap sörjs, känslor får utlopp, deras enda önskan färgad av en klagans klena tröst.

Beleuin, hans mottagning en trädgård i grönska, frukter som någon annan odlat får han äran att skörda. Men, precis som allt annat, börjar färgerna, smakerna förlora sin skärpa, blandas ut, snart är det ingen skillnad mellan äpplen och päron, vinbär och krusbär, bananer.

Han sträcker sig efter sin diktafon, skiftet är snart slut:

”Ni kan över huvud taget inte säga något till mig eller kalla mig något som jag inte har gjort mig förtjänt av. Ni anklagar mig för det som hände. Jag anklagar mig själv. Utom...”

”Nu i förmiddags”, avbryter en kollega, doktor McNeal, ”fick jag ett telefonsamtal av en viss doktor Perelli vid hälsovårdsstyrelsen. Han bad om er hjälp i det här fallet och talade om för mig var och hur det hade hänt. Jag blev chockad av det jag fick höra. Lite i senaste laget, det måste jag medge. Så kom jag ihåg det där konstiga dödsfallet ni hade berättat för mig om. Ni misstänkte något underligt redan då och bad om min hjälp. Visserligen fanns det inte så mycket jag hade kunnat uträtta med de där skadorna, men jag borde i alla fall åtminstone ha försökt. Istället uppträdde jag uppblåst gente-mot er och struntade i saken, med undantag för de yttre omständigheterna.”

Doktor Beleuin är tyst en stund, byter pose medan han reflekterar över McNeals ord. Sedan viskar han tyst:

”Doktorn, kommer allt det som hänt verkligen från...”

”Ja, jag är rädd för att det verkligen är så.”

”Gud hjälpe mig i så fall – då blir jag tvungen att leva med det.”

”Det är något vi allihop blir tvungna att leva med”, svarar McNeal, ”ni, jag, alla som har något med det här att göra. Det finns tillräckligt med skuld att dela ut till både vänster och höger. Jag borde ha grävt djupare i arbetet med att följa upp slutsatserna i det där obduktionsprotokollet och ha kontrol-lerat varenda liten detalj istället för att avskriva det hela som som död genom olyckshändelse. Vi har alla en del i ansvaret. Och nu till den verkliga frågan – kan ni göra något för att hjälpa oss lösa problemet?”

Beleuin ser ut genom fönstret, helt tyst, nickar sedan långsamt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Daniel Asklöf med Poeter.se id #22565 innehar upphovsrätten